ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΕΤΡΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Θ' - ΑΡ. 9-343

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΕΦ. Ι. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Στοά Πεσμαζόγλου. Τηλέφωνον 22711

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Έτησία	Δρ. 380	Έτησία	Δολλ. 10
Έξάμηνος	» 200	Άμερικῆς	» 15
Τρίμηνος	» 100	Γερμανίας	Μ. 50

Η ΠΡΩΪΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΛΛ. ΓΛΩΣΣΗΣ
20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΤΟΜΟΣ-ΔΡΧ.15

ΔΕΥΤΕΡΑ
15
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1934
Ἀνατολὴ ἡλίου 6.36΄. Δύσις 5.46΄
Λουκιανοῦ ὁσιομάρτυρος
Ο ΚΑΙΡΟΣ
Θερμοκρασία μεγ. 24.8, ἐλαχ. 12.4.
Ὑγρασία μετρία. Ἄνεμοι μέτριοι.
Θάλασσα ὀλίγον τεταραγμένη
ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ 766.0

ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΗ

Ὁ «ἐμφύλιος σπαραγμὸς» λοιπόν, ὁ ὁποῖος προεκηρύσσετο ἀπὸ τὴν Χαλέπαν, δὲν φαίνεται πιθανὸν νὰ διαδραματισθῇ. Τὸ ζήτημα τοῦ Προέδρου ἐλύθη, ἐκλογαὶ δὲν θὰ ἐνεργηθοῦν, καὶ δὲν ἀπομένει ἀφορμὴ εὐπρεπὴς διὰ νὰ σπαράξωμεν ἀλλήλους. Τὴν ἐπελθοῦσαν ὅμως τακτοποίησιν δὲν εἶχαν τὴν μεγαλοψυχίαν νὰ δεχθοῦν, ὅπως θὰ ἔπρεπε νὰ δεχθοῦν, οἱ ἀντιπολιτευόμενοι. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων δὲν γνωρίζει ἀκόμη ποῖον ἔνδυμα νὰ εὕρῃ διὰ νὰ καλύψῃ τὸ τρωθὲν πεῖσμά του καὶ ἀγωνίζεται ἀνεπιτυχῶς νὰ κατασκευάσῃ προσχήματα, τὰ ὁποῖα νὰ αἰτιολογοῦν τὴν στάσιν του. Εἶνε δὲ ἡ στάσις του ἀντίδρασις παθητικὴ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Προέδρου: ἀποχή, ἡ λευκὰ ψηφοδέλτια. Ἡ ἀντίδρασις δὲν πρόκειται νὰ ἔχῃ βεβαίως ἀποτέλεσμα. Ἀλλ' ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶνε ἄσκοπος, ἀποκαλύπτει τὰς τάσεις καὶ τοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐμπνέουν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Προοδευτικῶν ἐξήντλησε τὸν πλοῦτον τοῦ παραστατικοῦ λεξιλογίου του διὰ νὰ κρίνῃ κατὰ τὸν μᾶλλον πικρόχολον τρόπον ἓν γεγονὸς, ἐξασφαλίζον τὴν ἡγεμονίαν εἰς τὸν τόπον καὶ τὴν εὐρυθμίαν τῆς λειτουργίας τοῦ πολιτεύματος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἐργατοαγροτικῶν βλέπει δυσαρέστως πᾶν ὅ,τι δὲν εἶνε ἀναλογική. Ἐὰν ἡ ἐπελθοῦσα διευθέτησις ἀπολήξῃ εἰς τὴν καθιέρωσιν τῆς ἀναλογικῆς, θὰ τὴν ἐπαινέσῃ ἐκ τῶν ὑστέρων. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον δὲν τὴν καθιέρωσεν ἐκ τῶν προτέρων, δὲν τὴν ἐπαινεῖ.

Ἴδωμεν ὅμως διατὶ ἀπεσύρθη ἡ Ἀντιπολίτευσις μὲ ὀργίλον πεῖσμα εἰς τὴν γνώμαν καὶ ἐκδηλοῖ δυσαρέσκειαν. Δὲν εἶνε, ἀρά γε, καλὸς Πρόεδρος ὁ κ. Ζαΐμης, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκλογὴ ἐξησφαλίσθη, ἢ ἦτο καταλληλότερος διὰ Πρόεδρος ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων, τοῦ ὁποίου ἐματαιώθη ἡ ἐκλογή; Ἀλλὰ ὁ κ. Ζαΐμης εἶνε ὁ ἄνθρωπος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔστρεψε τὰ βλέμματα ἡ Ἀντιπολίτευσις, καὶ τὸν ἀνηγόρευσεν Ἀνώτατον Ἄρχοντα αὐτή. Διατί κατέστη ἀκατάλληλος τώρα; Ἐπειδὴ συνετάχθη πρὸς αὐτὸν καὶ ἡ κυβερνητικὴ παράταξις καὶ ἐπρόκειτο ἡ ὁλότης τῆς Χώρας νὰ τὸν ἐπανεκλέξῃ Πρόεδρον; Κατέστη, λέγουν, ἀκατάλληλος, διότι ὑπέγραψε τοὺς δύο ἀντισυνταγματικοὺς νόμους. Ὅτι οἱ δύο νόμοι — ὁ ἐκλογικὸς καὶ ὁ τοῦ νομοῦ Κιλκίς — δὲν εἶνε ἀντισυνταγματικοί, ὅτι δηλαδὴ εἶνε ἀντισυνταγματικὸν ἐφεύρημα ὁ ἰσχυρισμός, καθ' ὃν ἔδει νὰ κυριαρχήσῃ ἐν προκειμένῳ ἡ θέλησις τῆς Γερουσίας, τὸ γνωρίζουν καλῶς οἱ ἀντιπολιτευόμενοι. Ὅλοι των, ἄλλως τε, ὄχι μόνον ὁ πατὴρ τοῦ Συντάγματος ἀρχηγὸς τῶν Ἐργαταγροτικῶν ἔχουν ἐκδηλώσει περὶ τούτου γνώμην, ὅταν δὲν ἐφαντάζοντο, ὅτι θὰ εἶχον κάποτε κομματικὸν συμφέρον νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ἀντίθετον θεωρίαν.

Ὁ κ. Ζαΐμης εἶνε, ἀναμφισβητήτως, ὁ ἐνδεδειγμένος Πρόεδρος. Τοὐναντίον ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων εἶνε ὁ ἀντενδεδειγμένος. Ὄντως καὶ οἱ ἀντιπολιτευόμενοι γνωρίζουν, καὶ ὁμολογοῦν πρὸς ἀλλήλους, ὅτι ἐκ τῶν ἓξ ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων ὁ ὀλιγώτερον κατάλληλος διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Προέδρου εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων, καὶ λόγῳ ἰδιοσυγκρασίας, καὶ λόγῳ τῶν ὀξυτάτων διενέξεων εἰς ἃς ἦλθε πρὸς τὸ μέγιστον τμῆμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τοῦτο ἄλλως τε δὲν ὁμολογοῦν μόνον οἱ λοιποὶ ἀντιπολιτευόμενοι. Αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων προέβαλε τὴν ὑποψηφιότητά του ὡς ἀπειλὴν κακοῦ ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων του: ἢ ὑποτάσσεσθε εἰς τοὺς ὅρους μου, ἢ ἐκλέγομαι Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας.

Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ διαφωνῇ ἡ Ἀντιπολίτευσις ἐπὶ τοῦ ὅτι εἶνε καλὸν διὰ τὸν τόπον νὰ ἐκλεγῇ Πρόεδρος ὁ κ. Ζαΐμης καὶ ὄχι ὁ ἀρχηγός της.

Ἀλλὰ τότε διατί μηνίει; Μηνίει ἴσως διότι ἀπώλεσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ταπεινώσῃ τὴν Κυβέρνησιν, καλουμένην νὰ ὑποταγῇ εἰς ὅρους ἄνευ περιεχομένου, καὶ ν' αὐτοκυρηχθῇ ἀναξιόπιστος, δεχομένη νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ Προέδρου τὰς ὑποσχέσεις της.

Κατὰ τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων διαπραγματεύσεων διετυπώθησαν ἐκ μέρους τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ἀξιώσεις ποικίλαι καὶ πολλαί, ἐνθυμίζουσαι τὰ αἰτήματα τῶν ἀπεργῶν, τὰ ὁποῖα, κατὰ καθιερωμένον κανόνα, αὐξάνονται καὶ ἐπεκτείνονται καθ' ἕκαστον στάδιον τῆς ἀπεργίας. Αἱ κύριαι ὅμως ἀξιώσεις ἦσαν ἐλάχισται. Πρώτη, ἦτο ἡ ἀφορῶσα τὸ ἐκλογικόν. Δικαία δὲν ἦτο καὶ ἡ ἀξίωσις αὐτὴ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως. Ὁ ὑπὸ κατάργησιν νεαρὸς ἐκλογικὸς νόμος εἶνε ἀσυγκρίτως δικαιότερος τοῦ προϋφισταμένου. Ἀλλ' ἂν δὲν ἦτο δικαία, ἦτο ὅμως κομματικῶς ζωτικὴ διὰ τὴν Ἀντιπολίτευσιν ἡ σχετικὴ ἀξίωσίς της. Ἐκλογαί, ἐνεργούμεναι μὲ τὸν νέον αὐτὸν νόμον, προεδίκαζον τὴν ἧττάν της. Καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο εἶνε περισσότερον εὐαίσθητα τὰ κόμματα, ὅσον εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ ἐκλογικὸν των συμφέρον. Χωρὶς λοιπὸν νὰ ἔχῃ δίκαιον, ἦτο ὅμως δικαιολογημένη ἡ Ἀντιπολίτευσις, μαχομένη πρὸς ἀποσόβησιν σοβαρωτάτου δι' αὐτὴν κομματικοῦ κινδύνου. Τοῦτο ὅμως τὸ ἀντικείμενον τῶν φόβων καὶ τῆς πολεμικῆς της ἐκλείπει μὲ τὴν ἐπελθοῦσαν συμφωνίαν. Ἡ Κυβέρνησις θυσιάζει, χάριν τῆς ὁμαλότητος, τὸν νέον ἐκλογικὸν νόμον, δέχεται νὰ συζητήσῃ περὶ οἱουδήποτε ἄλλου συστήματος, καὶ, ἐν ἀσυμφωνίᾳ, νὰ διατηρήσῃ τὸν προϋφιστάμενον νόμον, καίπερ μεροληπτικῶς συντεταγμένον ὑπὸ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως.

Ἑπομένως; Τί ἄλλο ἀπομένει; «Τὸ τεράστιον, λέγουν, ἠθικὸν ζήτημα τῆς ἀποπείρας». Ἀλλὰ ἡ ἀπόπειρα ἔχει παραδοθῆ εἰς τὴν Δικαιοσύνην. Ἡ ἔναρξις τῆς δίκης ἐπίκειται καὶ ἡ Δικαιοσύνη, παραβλέπουσα μάλιστα πάντα κίνδυνον τῆς δημοσίας τάξεως, ὥρισε διὰ τὴν διεξαγωγήν της τὸ κακουργιοδικεῖον μιᾶς περιφερείας, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐτόλμων ἴσως νὰ ὑποδείξουν καὶ αὐτοὶ οἱ Φιλελεύθεροι. Τί ἄλλο θέλει ἐν προκειμένῳ ἡ Ἀντιπολίτευσις; Διατί τὴν ἐχόλωσεν ἡ διευθέτησις τοῦ ζητήματος τοῦ Προέδρου;

Ἡ Ἀντιπολίτευσις θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἱκανοποιημένη. Ἡ ἐπελθοῦσα διευθέτησις, καίτοι ἐπετεύχθη ἐρήμην αὐτῆς, τὴν ἐξήγαγεν ἀπὸ ἓν ἀδιέξοδον. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων, ἀπὸ τοῦ κρητικοῦ ὁρμητηρίου του, ἐξώθει τὰ πράγματα εἰς τὰ ἄκρα. Ἐξεμεταλλεύετο, εἰς τοὺς ὑπολογισμούς του, τὸ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος, ἐξ ἰδιοσυγκρασίας καὶ ἐκ πολιτικῆς, ἀποστέργει τὰς ἀκρότητας. Ἄλλοι κυβερνητικοὶ παράγοντες ἠσθάνοντο ἤδη ὑπερεκχειλίσασαν τὴν ἀγανάκτησίν των ἐκ τῆς προκλητικότητος τῆς Ἀντιπολιτεύσεως. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων ἐνόμιζεν ὅτι ἡ συναισθηματικὴ αὐτὴ διαφορά, τίς οἶδε τί θὰ ἐπέφερεν. Οὐδὲν ἐν τούτοις θὰ ἐπήρχετο καὶ οὐδὲν θὰ συνέβαινε. Θὰ ἐνηργοῦντο ἐκλογαί, αἱ ὁποῖαι κατὰ πᾶσαν λογικὴν ἔνδειξιν θὰ ἔφερον πανίσχυρον τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδον, ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἧτταν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἄφηνε τὴν ἀντιπολίτευσιν νὰ διαφύγῃ αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων, ἔσωσε τὴν Ἀντιπολίτευσιν ἡ δοθεῖσα λύσις. Ἡ Ἀντιπολίτευσις, τὴν ὁποίαν εἶνε παγκοίνως γνωστὸν πόσον καταθλίβει ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἀρχηγοῦ της, πρέπει ἤδη νὰ ἐπανέλθῃ καὶ εἰς τὰ κοινοβουλευτικά της καθήκοντα, εὐτυχὴς διὰ τὴν δοθεῖσαν λύσιν, ἀδιάφορον ἂν δὲν θέλῃσῃ νὰ διακηρύξῃ τὴν εὐτυχίαν της. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων ἴσως δὲν στέρξῃ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Βουλήν. Ἴσως, μετὰ τὸν κλονισμὸν, τὸν ὁποῖον ὑπέστη ἀπὸ τὴν ἀπόπειραν, καὶ λόγῳ τοῦ φόβου, ὁ ὁποῖος ἄνευ καὶ τῆς ἀποπείρας θὰ συνεῖχε πολιτικὸν τόσον ὀξέως πολιτευθέντα, ἴσως νὰ εὑρίσκῃ ἀνώτερον τῶν δυνάμεών του τὸ νὰ καθηλωθῇ εἰς τὸ πενιχρὸν ἐκεῖνο ἑδώλιον τῆς Ἀντιπολιτεύσεως. Προσχήματα εὑρίσκει ἂς μὴ ἐπανέλθῃ. Ὁ πολιτικὸς κόσμος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν ὑπόλοιπον ἀντιπολίτευσιν, βλάπτει ἑαυτὸν φεύγων τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων του καὶ παραβιάζων τὴν λαϊκὴν ἐντολήν, ἄνευ οὐδενὸς, οὐδὲ τοῦ παραμικροῦ καὶ σκιωδεστέρου λόγου. Πρέπει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ἔργα του.

ΣΥΝΤΟΜΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 14. (Ἀθην. Πρακτ.). — Ἀγγέλλεται ἐκ Κοπεγχάγης ὅτι ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ κ. Ἐντεν ἀνεχώρησε τὴν πρωΐαν διὰ Στοκχόλμην μέσῳ Μαλμόε.

ΣΟΦΙΑ, 14. (Ἀθην. Πρακτ.). — Οἱ ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Μπατόλωφ καὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ζλάτεφ θ' ἀντιπροσωπεύσουν τὴν βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν εἰς τὴν κηδείαν τοῦ βασιλέως εἰς Βελιγράδιον.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 14. (Ἀθ. Πρακτ.). — Ἀγγέλλεται ἐκ Βελιγραδίου ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ παλαιοῦ Ριζοσπαστικοῦ κόμματος τῆς ἀντιπολιτεύσεως Στανόγιεβιτς ἀπέστειλε τηλεγράφημα συλλυποῦμενος τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν τραγῳδίαν τῆς Μασσαλίας.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 14. (Ἀθ. Πρακτ.). — Ἀγγέλλεται ἐκ Λονδίνου ὅτι τὴν πρωΐαν ἐτελέσθη εἰς τὸν αὐτόθι γαλλικὸν ναὸν ἐπιμνημόσυνος δέησις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Μπαρτού.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 14. (Ἀθ. Πρακτ.). — Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τσεχοσλοβακίας κ. Μπένες συνδιελέχθη τὴν πρωΐαν ἐπὶ δίωρον μὲ τὸν γενικὸν γραμματέα τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.

Τὸ ξίφος τῆς δικαιοσύνης καταπίπτει!

Ἡ τραγικωτέρα φωτογραφία τοῦ ἐγκλήματος τῆς Μασσαλίας: Ὁ δολοφόνος, ὁ ὁποῖος διακρίνεται καθαρά, κρατεῖ μὲ τὸ χέρι τὸ κεφάλι του, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ὁ Ἱππικὸς ἀντισυνταγματάρχης Πολὲ καταφέρει ἐπανειλημμένους σπαθισμούς, ἔχει δὲ κλονισθῆ καὶ εἶνε ἕτοιμος νὰ πέσῃ, ὅπως φαίνεται. Εἰς τὸ μεταξὺ τοῦ κ. Πιολὲ καὶ τοῦ δολοφόνου κενὸν διακρίνεται σπεύδων ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γιουγοσλαυίας κ. Γιέφτιτς, ὅστις ἠκολούθει εἰς τὸ δεύτερον, μετὰ τὸ βασιλικόν, αὐτοκίνητον.

Περισσότερον φῶς

Ὁ καρκῖνος καὶ ἡ κληρονομικότης

Πολλαὶ θεωρίαι χωρὶς πρακτικὴν ἀξίαν

Ὁ διεθνὴς τύπος ἀσχολεῖται ἐσχάτως διὰ μακρῶν μὲ τὸ ζήτημα τῆς κληρονομικῆς προδιαθέσεως, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀναγγελθείσης ἐσχάτως ἀνακαλύψεως ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ ἰατροῦ Μπέρνερ τοῦ μικροβίου τοῦ καρκίνου. Ἀλλὰ πρὶν ἀκόμη ἐξακριβωθῇ ἂν πράγματι ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων ἀνεκάλυψε τὸ μικρόβιον μιᾶς νόσου, ἡ ὁποία μαστίζει σήμερον τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἂν τὰ πορίσματα τῶν πολυετῶν ἐρευνῶν του πρόκειται νὰ σταυρωθοῦν ἢ καὶ τὸν τρομερὸν αὐτοῦ δεινοῦ, οἱ συνάδελφοι τοῦ Μπέρνερ ἤρχισαν νὰ ἐξετάζουν τὸ ζήτημα τῆς κληρονομικότητος, θέλοντες νὰ ἐξακριβώσουν ἂν ὁ καρκίνος εἶνε μεταξὺ τῶν νόσων, αἱ ὁποῖαι μεταδίδονται κληρονομικῶς.

Ἡ ἐξόχως ἐνδιαφέρουσα, ἀπὸ καθαρῶς θεωρητικῆς ἀπόψεως, ἔρευνα τῶν ξένων ἐπιστημόνων ἔθεσε πάλιν ἐπὶ τάπητος τὸ παλαιὸν καὶ διαρκῶς νέον ζήτημα τῆς κληρονομικότητος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πολλαὶ διϊστάμεναι γνῶμαι ὑπάρχουν. Ὁ Γάλλος ἰατρὸς Λόγκρ ἔχει τὴν γνώμην ὅτι προέχει ἡ λύσις τοῦ προβλήματος ὄχι μόνον τῆς λεγομένης κληρονομικῆς προδιαθέσεως, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς κληρονομικότητος, διὰ νὰ καταστῇ ἀκολούθως δυνατὴ ἡ ἐξαγωγὴ συμπερασμάτων χρησίμων καὶ πρακτικῶν ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τῶν αἰτίων καὶ τῶν μέσων θεραπείας ὡρισμένων νόσων.

Τὸ ἄτομον φέρει ἐν ἑαυτῷ μίαν ἀθάνατον μορφὴν, τὴν χαρακτηριστικὴν «ὄψιν» (aspect) ἑνὸς «εἴδους» (espèce) — σύμφωνα μὲ τὰς δύο ἐννοίας τῆς λατινικῆς λέξεως species. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προϋπάρχοντος αὐτοῦ τύπου, ὁ ὁποῖος ἔχει κάποιαν ἀναλογικὴν σχέσιν μὲ τὴν «ἰδέαν» τῶν πλατωνικῶν, ἡ παραγωγὴ μιᾶς νέας ὑπάρξεως δὲν εἶνε εἰς τὴν πραγματικότητα παρὰ μία «ἀναπαραγωγή». Αὐτὸς εἶνε ὁ νόμος τῆς κληρονομικότητος, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἀπόγονοι τείνουν νὰ ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς προγόνους καὶ νὰ συνεχίζουν τὴν εἰκόνα των ἀενάως ἀνανεουμένην εἰς πεῖσμα τοῦ θανάτου καὶ τοῦ χρόνου.

Ἡ κληρονομικότης ἐπεβλήθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἕνα πραγματικὸν δεδομένον. Ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς διεμορφώθη ὁ νόμος τῆς κληρονομικῆς διαδοχῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπορρέουν ἡ νομιμότης τῶν δυναστειῶν, ἡ διάκρισις τῶν τάξεων, ἡ μεταβίβασις τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἀγαθῶν, εἰς δὲ τὴν περιοχὴν τῆς θρησκείας τὸ «προπατορικὸν ἁμάρτημα», ἡ τιμωρία τῶν προγόνων ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἀπογόνων ἀπὸ γενεῶν εἰς γενεάς.

Ἀλλ' ἡ ἔννοια αὐτὴ τῆς κληρονομικότητος, πρὸς τὴν ὁποίαν τόση ἀπεδίδετο πίστις, ἐφαίνετο, ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων, μᾶλλον ἀσαφὴς καὶ ἀμφισβητήσιμος. Διότι εἰς τὴν πρακτικὴν δὲν ἐπιτρέπει νὰ προΐδῃ κανεὶς τίποτε μετὰ βεβαιότητος. Καὶ τὸ νομιμώτερον τέκνον ἡμπορεῖ κάλλιστα νὰ μὴ ὁμοιάζῃ μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ κανένα χαρακτηριστικὸν τῶν τελευταίων αὐτῶν δὲν φαίνεται ἀναγκαίως μεταβιβάσιμον. Πολὺ συχνὰ ἀδελφοί, ἔχοντες τὴν αὐτὴν θεωρητικὴν κληρονομικότητα, εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ὁμοιάζουν καθόλου. Ἐξ ἄλλου πλεῖστα τέκνα, ἀντὶ ν' ἀνανεώνουν τὴν μορφὴν καὶ τὸ πνεῦμα τῶν γονέων των, ἐνθυμίζουν πολὺ περισσότερον ἕνα μακρυνὸν πρόγονόν των (ἀταβισμός). Οὕτω, κατὰ τὰ τέλη τοῦ τελευταίου αἰῶνος, ὁ Ὕβ Ντελάζ, τοῦ ὁποίου εἶνε γνωσταὶ αἱ σημαντικότατα ἐργασίαι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς κληρονομικότητος, ἔγραφε: «Δὲν ὑπάρχει νόμος μεταβιβάσεως τῶν ἀτομικῶν χαρακτήρων... Εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς κληρονομικότητος, ὅλα εἶνε δυνατά, ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶνε βέβαιον».

Ἀκόμη ὀλιγώτερον γνωστὸς ἦτο ὁ μηχανισμὸς διὰ τοῦ ὁποίου μεταβιβάζονται εἰς τοὺς ἀπογόνους τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν προγόνων, καθὼς καὶ αἱ περιπτώσεις καὶ ὁ βαθμὸς τῶν τοιούτων μεταβιβάσεων. Εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ὁ κόσμος εἶχε μέχρις ἐσχάτων οἷαν ἀντίληψιν καὶ ὁ Γάλλος φιλόσοφος Μονταίν, πρὸ αἰώνων. Ὡς γνωστὸν ὁ ἐν λόγῳ συγγραφεὺς ὑπέφερεν ἀπὸ ἀρθριτίδα, τὴν ὁποίαν ἐπίστευεν ὅτι εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του, διότι ὁ τελευταῖος αὐτὸς εἶχεν ἀποθάνει ἀπὸ ἕνα λίθον, ποὺ εἶχεν εἰς τὴν κύστιν. «Ἐγεννήθην, γράφει ὁ Μονταίν ἐπ' αὐτοῦ, εἰκοσιπέντε χρόνια πρὸ τῆς νόσου του καὶ ἐνῷ ἀκόμη ὁ πατέρας μου ἦτο τελείως ὑγιής... Ποῦ εὑρίσκετο τόσον καιρὸν ἡ τάσις πρὸς τὴν νόσον αὐτήν; Καὶ ἀφοῦ, ὅταν ἐγεννήθην, εὑρίσκετο τόσον μακρὰν ἀπὸ τὴν νόσον, πῶς ἠμπόρεσε νὰ μοῦ τὴν μεταβιβάσῃ; Ἐκεῖνος ποὺ θὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τὸ πρᾶγμα αὐτό, θὰ γίνῃ περισσότερον πιστευτὸς ἀπὸ κάθε ἄλλον, ποὺ θὰ εἶχε νὰ μοῦ παρατάξῃ πολυπράγμονας καὶ σοφὰς θεωρίας...». Σήμερον τοῦτο διεφωτίσθη.

Ἡ τεραστία αὐτὴ πρόοδος ὀφείλεται — πρᾶγμα περίεργον — εἰς ἕνα καλόγηρον, ὁ ὁποῖος προσεκόμισε πολύτιμα στοιχεῖα πρὸς πειραματικὴν λύσιν τῶν μεγάλων προβλημάτων, ποὺ θέτει ἐπὶ τάπητος ἡ ἕνωσις τῶν φύλων. Ὁ Γιόχαν Μέντελ, ἕνας μοναχὸς ἀπὸ τὴν Μοραυΐαν, ἐδημοσίευσε τὸ 1865 εἰς τὸ ἐπιστημονικὸν δελτίον τῆς μικρᾶς πόλεως τοῦ Μπρῦν ἕνα ὑπόμνημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέφερε τὰ πορίσματα τῶν σπουδαιοτάτων ἐρευνῶν του, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπέρασαν σχεδὸν ἀπαρατήρητα.

Σύμφωνα μὲ τὴν καρτεσιανὴν μέθοδον, ὁ Μέντελ ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ ἀπὸ τοῦ «ἁπλοῦ εἰς τὸ σύνθετον». Δὲν ἐπεχείρησε νὰ διεξάγῃ εἰς τὸ σύνολον τοῦ προβλήματος τῆς ἀνθρωπίνης κληρονομικότητος. Ἀλλοίμονον! ἡ πλήρης διαφώτισις τοῦ προβλήματος αὐτοῦ ὑπερβαίνει, τοὐλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὰς δυνατότητας τῆς ἐπιστήμης. Θὰ ἔπρεπε μάλιστα νὰ προτάσσωνται εἰς πᾶσαν ἐργασίαν, ἀναφερομένην εἰς τὸ πρόβλημα τῆς κληρονομικότητος, τὰ σοφὰ λόγια τοῦ Τηλεμάχου ἀπὸ τὴν «Ὀδύσσειαν»: «Μοῦ ζητεῖς, ξένε, νὰ μάθῃς ποῖος ἦταν ὁ πατέρας μου. Θὰ σοῦ ἀπαντήσω χωρὶς περιστροφές. Ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε ὅτι εἶμαι υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως. Ἂν ἐρωτᾶς ἐμένα, δὲν ξεύρω τίποτε: γιατὶ κανένας δὲν γνωρίζει τὸν πατέρα του!»

Ὁ Μέντελ ὅμως περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ ἐρευνήσῃ, μέσα εἰς τὸν κῆπον τοῦ μοναστηριοῦ του, τοὺς νόμους, οἱ ὁποῖοι διέπουν τὴν κληρονομικότητα τῶν φυτῶν. Ἐμελέτησε τὴν διασταύρωσιν δύο διαφορετικῶν εἰδῶν μπιζελιῶν, μὲ ἔκδηλα τὰ σημεῖα τῆς διαφορᾶς των (ἄνθη κόκκινα καὶ ἄνθη λευκὰ κλπ.) καὶ διεπίστωσεν ἀπ' τὰ κόκκινα διασταυρούμενα μὲ τὰ λευκά, καὶ ἀντιστρόφως, παράγουν ἕνα νέον εἶδος, μὲ ἄνθη κόκκινα καὶ πάλιν, τὰ ὁποῖα ὅμως, διασταυρούμενα ἐκ νέου, μᾶς δίδουν εἰς τὴν δευτέραν γενεὰν ἕνα μικτὸν εἶδος κόκκινον καὶ λευκόν.

Αἱ ἔρευναι αὐταὶ τοῦ μοναχοῦ Μέντελ, αἱ ὁποῖαι θεωροῦνται ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας πνευματικὰς κατακτήσεις τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἀπέδειξαν τὴν ὑπαρξίν εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν διασταυρώσεων καὶ τῶν ἑνώσεων τῶν λεγομένων «κυριάρχων» καὶ «παθητικῶν» χαρακτήρων καὶ διεφώτισαν ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως σημαντικῶς τὸ πρόβλημα τῆς κληρονομικότητος.

Ἡ βιολογία καὶ ἡ χημεία, συνεχίσασαι τὰς ἐρεύνας τοῦ Μέντελ, ἀπέδειξαν ὅτι μαζὶ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ οἱ ἀπόγονοι κληρονομοῦν ἀπὸ τοὺς προγόνους καὶ πολλὰς νόσους, λεγομένας οἰκογενειακὰς (familiales), καὶ ὅτι ὑπάρχει συνεπῶς ἡ λεγομένη κληρονομικὴ προδιάθεσις, ἡ αἱμοφιλία καὶ χίλια δύο ἄλλα πράγματα, ποὺ τίθενται πάλιν ἐπὶ τάπητος, προκειμένου νὰ ἐξακριβωθῇ ἂν καὶ ὁ καρκίνος εἶνε ἀπὸ τὰς νόσους αὐτάς. Καθὼς ὅμως συμβαίνει πάντοτε, ὅλαι αὐταὶ αἱ ἔρευναι καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν συναχθησόμενα συμπεράσματα θὰ ἔχουν μᾶλλον θεωρητικὴν ἢ πρακτικὴν ἀξίαν. Εἰδικῶς προκειμένου περὶ τοῦ καρκίνου, τὸ προέχον ζήτημα εἶνε ἂν ἀνεκαλύφθη πράγματι τὸ μικρόβιον τῆς νόσου αὐτῆς, πρᾶγμα ποὺ δὲν φαίνεται, δυστυχῶς, πιθανὸν παρὰ τὰς ἀρχικὰς διαβεβαιώσεις τοῦ διεθνοῦς τύπου.

Μερικαὶ θλιβεραὶ ἀλήθειαι

Τὸ δρᾶμα τῆς Μασσαλίας καὶ ἡ Γαλλικὴ ἀστυνομία

Αἱ τρομεραὶ εὐθύναι της

Χθεσινὸν τηλεγράφημα ἀγγέλλει, ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἀμερικανὸς ὀπερατὲρ Ἔδμονδ Μπροὺκς Ντέκομπ, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσει νὰ λάβῃ πλήρη κινηματογραφικὴν ταινίαν τῆς δολοφονίας τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Μπαρτοῦ εἰς τὴν Μασσαλίαν, εὑρεθεῖς κατὰ τύχην πλησιέστατα πρὸς τὴν δραματικὴν σκηνὴν καὶ μόλις διαφυγὼν ἀπὸ τὰς σφαίρας τοῦ δολοφόνου, μερικαὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐπέρασαν «ξυστά». Ὁ ἀτυχὴς Ἀμερικανὸς κινηματογραφιστὴς ἔπεσε θῦμα τῆς ἀγριότητος τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Μασσαλίας, οἱ ὁποῖοι, μετὰ τὸν πρῶτον πανικὸν ποὺ ἐπηκολούθησε τὴν φονικὴν σκηνὴν, ἤρχισαν νὰ κτυποῦν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὅλους τοὺς εὑρεθέντας πλησίον κατὰ τὴν τραγικὴν ἐκείνην στιγμὴν, ἰδιαιτέρως δὲ τὸν ὀπερατὲρ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐζήτησαν εὐθ

Θεάματα

(Ἀπογευματινοί καὶ ἑσπερινοί)

ΕΘΝΙΚΟΝ. «Ἐοσδός».
ΑΓΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ. «Ἐν κρεβατι στῆ θηλειᾶ».
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ. «Ὑψιστο μου σου. γλυκεῖε».
ΚΟΡΙΝΘΙΑ. «Ἡ Ἀλκηστις».
ΚΥΒΕΛΗ. (Πλατεῖα Κυβέλης—Μαρίκας). «Ἡ Ἀγάπη τῆς ἐπιστολῆς».
ΜΟΝΤΑΝΑ. «Ἡ ἀγκαλιὰ τῆς πολύφημης».
ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ. «Ἔνα κοτῆρι πλουσιόκοκο».

Κινηματογράφοι

ΑΤΤΙΚΟΝ. «Σ'ἔμπρα ζῶνε».
ΠΑΛΛΑΣ. (Πλατεῖα Ἀθηνᾶς). «Ἡ περιπέτεια τῆς ζωῆς».
ΠΥΝΔΟΣ. «Ἀδίκε, σὲ θέλω, σὲ θέλ' ἀγαπημένε».
ΣΠΛΕΝΤΙΤ. «Ἡ Δεσποινὶς—κυρία».
ΤΑΥΚΕΤΟΣ. «Ἡ δυστυχία τῆς ἀγάπης».

Θέατρα

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ. «Ρ'ωσμὸ Νυχῆς».
ΑΡΗΣ. «Ὁ ἀνθρωπος μὲ τὰ ἑπτὰ πνεύματα».
ΕΛΛΑΣ. «Ζῆστέ τὸ δεδομένο».
ΕΡΥΘΡΑ. «Ἡ ἀγάπη νὰ ἡ νικήσῃ».
ΠΑΛΛΑΣΙΝΑ. «Τὸ νικεῖ τὸ ὀξυνόν».
ΠΟΙΚΙΛΟΝ (Γραικικοῦ). «Ἡ ἀγάπη μου, κυρίαμου».

Πειραιεὺς καὶ Προαστεῖα

ΑΛΚΗ—ΔΑΓΚ. «Τὸ μάρμ τῶν ὀθεσαμένων».
ΚΑΛΛΙΘΕΑ. «Ἡ κόρη τῆς κρουσμοῦ».
ΣΠΛΕΝΤΙΤ. «Σεντιμένταλ φίλοι».

Ραδιόφωνον

ΑΘΗΝΩΝ (1345 μ.). 6.35 μ.μ. Δίσκοι. 7.15 μ.μ. Πίαν. (Μπετόβεν) Ρονδῶ. Μαζουρκαῖ (Χοπέν) ἐκτελεστὴς Ἀρθοῦρος Ρουμπινστάϊν. Σ κρεσιανοὶ: Ἔτυστ—Ἠολιστῆς. Κρεϊσλερ —κυρτοῦ. «Κρεϊσλερ γνωρίζει». 8 μ.μ. Ἐλληνικὴ μουσική. 10 μ.μ. Ἐλληνικὴ μουσική. 11 μ.μ. Ἀθανάσιος Ἀρβανιτάκης. 12 μ.μ. Δίσκοι. 12.25 π.μ. Ἀναμετάδοσις ἀπὸ Παρισίους.

ΠΑΡΙΣΙΟΥ (Ἀντ' μ.). 6.30 μ.μ. Σύμφωνα μὲ ἀρχήματα καὶ τραγούδι. 7.40 μ.μ. Ἠμφιόνεια φωνατικὴ ἀκρόασις. 8 μ.μ. Ἐπιφωνὴ «Ὀπερέττα»—φραστικὴ ἀρια. Ἀρχαῖοι ἀρμονικοὶ ἀρμονικοὶ ἀρμονικοὶ

ΠΡΩΪΑ ΩΡΑ 5η

ΦΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟΝ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ

ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΝ ΩΡΓΑΝΩΣΕΝ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΚΡΟΑΤΩΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΩΝ ΠΑΒΕΛΙΤΣ ΚΑΙ ΕΞΕΤΕΛΕΣΕΝ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ ΚΟΜΙΤΑΤΖΗΣ ΓΚΙΩΡΓΚΙΕΒ

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ, 14. (Ἀθην. Πρακτ.).— Ἐν σχέσει πρὸς τὴν ταυτότητα τοῦ δολοφόνου τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου περισυνελέγησαν ἐνταῦθα αἱ ἑξῆς πληροφορίαι: Δύο ἄτομα, τὰ ὁποῖα εἶχον ἴδει, ὡς λέγουν, εἰς Σόφιαν, ἀνεγνώρισαν εἰς τὰς δημοσιευομένας φωτογραφίας του τὸ ἄτομον τοῦτο. Κατ' αὐτοὺς, ὁ δολοφόνος ὀνομάζεται Βλάντα Γκιωργκιὲβ καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ἐπαναστατικὴν τρομοκρατικὴν μακεδονικὴν ὀργάνωσιν, ἥτις ἐδολοφόνησε τὸ 1924 τὸν Βούλγαρον βουλευτὴν Χατζηδημὼφ καὶ τὸ 1930 τὸν Ντουργιομαλέβσκυ, ἐξέχον μέλος τῆς κομιτατζιδικῆς ὀργανώσεως ὑπὸ τὸν Πρωτογέρωφ. Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ τελευταίου τούτου ὁ Γκιωργκιὲβ συνελήφθη, ἀλλ' ἀφέθη ἐλεύθερος τὸ 1931, ὁπότε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν προσωπικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἑτέρου ἀρχηγοῦ τοῦ Κομιτάτου Ἰβὰν Μιχαήλωφ. Βραδύτερον ὁ Γκιωργκιὲβ μετέβη εἰς Βουδαπέστην, ὅπου διεδέχθη εἰς τὰ καθήκοντά του κάποιον Ντραγκιὼβ, ὅστις ἀπετέλει εἶδος συνδέσμου μεταξὺ τῆς μακεδονικῆς καὶ τῆς κροατικῆς τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων διατηροῦνται στενότατται σχέσεις. Ἀρχηγοὶ τῆς κροατικῆς τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως εἶνε, ὡς γνωστὸν, οἱ Πέρτες καὶ Πάβελιτς.

Ὁ Γκιωργκιὲβ ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Κάμενιτς τῆς Νοτίου Βουλγαρίας ἦτο δὲ ἡλικίας τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν, μετρίου ἀναστήματος, ὅλα του δὲ τὰ δοθέντα χαρακτηριστικὰ συμπίπτουν ἀπολύτως μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δολοφόνου τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου.

Ἅμα ὡς ἐξηκριβώθη ἡ ὁμοιότης αὐτῆ μεταξὺ τῶν φωτογραφιῶν τοῦ δολοφόνου καὶ τοῦ τρομοκράτου Γκιωργκιὲβ ἤρχισε στενὴ συνεργασία μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν Γιουγκοσλαυΐας καὶ Βουλγαρίας διὰ τὴν διενέργειαν ἀνακρίσεων πρὸς τὴν κατευθυνσιν ταύτην.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 14. (Ἀθην. Πρακτ.). — Ὁ ἐν Βελιγραδίῳ ἀνταποκριτὴς τοῦ Χαβᾶς τηλεγραφεῖ ὅτι ἔχει ἤδη ἐξακριβωθῆ πλήρως, ὅτι ὁ Κέλεμεν ἢ Σοὺκ δὲν εἶνε ἄλλος τις εἰμὴ ὁ Βλάντα Γκιωργκιὲβ ἢ ἄλλως ἀποκαλούμενος Τσερνοτσένσκυ, Βούλγαρος ὑπήκοος, γεννηθεὶς εἰς Καμένικα τῆς βουλγαρικῆς Μακεδονίας, μέλος τῆς ἐπαναστατικῆς μακεδονικῆς ὀργανώσεως. Ἦτο σύνδεσμος μεταξὺ τοῦ ἐν Πετριτσίῳ γενικοῦ στρατηγείου τοῦ Ἰβὰν Μιχαήλωφ καὶ ἑνὸς κέντρου δράσεως τῆς «Οὐστάσα» εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Παρὰ τῷ Ἰβὰν Μιχαήλωφ ὑπηρέτησεν ὡς σωφέρ.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 14 (Ἀθην. Πρακτ.). — Ἡ ἀστυνομία κατώρθωσε τὸ ἀπόγευμα νὰ ἐξακριβώσῃ τὸν κύριον ὑπασπιστὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως «Οὐστάσα» δόκτορος Πάβελιτς, χάρις εἰς πληροφορίας διαβιβασθείσας ἐκ Βελιγραδίου. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ Πάβελιτς ὑπῆρξεν ἐκείνος, ὅστις ὠργάνωσε καὶ ἀπεφάσισε τὴν ἀπόπειραν τῆς Μασσαλίας. Ὁ κύριος λοιπὸν ὑπασπιστής του εἶνε ὁ φοιτητὴς Κβάτερνικ, τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ ἀνταποκρίνονται πλήρως πρὸς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ταξιδιώτου, ὁ ὁποῖος διῆλθεν ἐκ Προβηγκίας, Λωζάννης καὶ Παρισίων. Ἐκ τοῦ διαβατηρίου του προέκυπτεν ὅτι οὗτος ἦτο δημοσιογράφος, γεννηθεὶς εἰς Τέμισβαρ τῆς Ρουμανίας. Ἐξηκριβώθη ὅμως ὅτι εἶνε μέλος τῆς «Οὐστάσα». Οὗτος ἐνεφανίσθη καὶ ὡς Ἔγκον Κράμερ. Οἱ ὑπάλληλοι τῶν ξενοδοχείων, εἰς τὰ ὁποῖα διέμεινεν, ἀνεγνώρισαν εἰς τὰς ἐπιδειχθείσας εἰς αὐτοὺς φωτογραφίας του τὸν Κβάτερνικ. Εὐθὺς ἀμέσως αἱ γαλλικαὶ ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ μετεβίβασαν σχετικὰς ὁδηγίας πρὸς ὅλους τοὺς παραμεθορίους σταθμούς. Σήμερον οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Γιουγκοσλαῦοι ἀστυνομικοὶ ἐξήλεγξαν τὴν ἀκρίβειαν τῶν φωτογραφιῶν καὶ ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ἔλαβον ἐκ τῶν Πόστισιλ καὶ Ράστιτς, καὶ τὰ ὁποῖα εἶνε ὑψίστης σπουδαιότητος διὰ τὴν ἀνάκρισιν.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 14 (Ἀθην. Πρακτ.). — Ἡ ἐφημερὶς «Παρὶ Μιντὶ» πληροφορεῖται ἐξ Ἀνμᾶς ὅτι εἰς τὸ Σαμονὶ ἐγένετο μία νέα σύλληψις. Πρόκειται περὶ Βουλγάρου ὑπηκόου, κατέχοντος διαβατήριον ἐκδοθὲν ἐν Σόφιᾳ, γεννηθέντος εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ ὀνομαζομένου Ἄλμπερ Τζελντατί. Ἐκ τῶν γενομένων ἐρευνῶν ἀποκαλύπτεται ὅτι ὁ συλληφθεὶς εἶχε ταξιδεύσει ὅπως οἱ ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ Ἀνεσὶ δύο ἄλλοι συνένοχοι εἰς Λωζάννην καὶ εἰς Ζυρίχην.

Ἀγγέλεται ἐκ Μασσαλίας ὅτι ὁ ἀνακριτὴς ὁ διεξάγων τὰς ἀνακρίσεις διὰ τὴν δολοφονίαν, ἀπήγγειλεν ἐπισήμως κατηγορίαν κατὰ τῶν Ράστιτς καὶ Πόστισιλ ἐπὶ συνενοχῇ εἰς τὴν στυγερὰν δολοφονίαν.

Κατὰ πληροφορίας ἐξ Ἀνμᾶς, ὁ Αὐστριακὸς Μπάουερ καὶ ὁ Γερμανὸς Οὔϊλιγκερ ἐξετασθέντες φαίνεται ὅτι εἶνε ξένοι πρὸς τὴν τραγῳδίαν τῆς Μασσαλίας. Ἡ ἀστυνομία ἐξακολουθεῖ τὰς ἐρεύνας της καὶ ἐλπίζει ὅτι μέχρι τῆς αὔριον θὰ ἔχῃ εἰς χεῖρας της θετικὰ ἀποτελέσματα.

Ἀγγέλεται ὅτι ὁ διεξάγων τὰς ἀνακρίσεις ἐπὶ τῆς δολοφονίας παρέδωκεν εἰς τὸν γενικὸν πρόξενον τῆς Γιουγκοσλαυΐας κ. Λαζάρεβιτς φωτογραφίας τοῦ Κέλεμεν, ληφθείσας ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας τῆς Μασσαλίας. Αἱ φωτογραφίαι αὗται θ' ἀποσταλοῦν εἰς Βελιγράδιον πρὸς ὁριστικὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταὐτότητος τοῦ δολοφόνου.

ΣΟΦΙΑ, 14. (Ἀθην. Πρακτ.). — Τὸ Βουλγαρικὸν Πρακτορεῖον ἀνακοινοῖ:

«Ἅμα ὡς ἐλήφθησαν ἐνταῦθα αἱ πρῶται πληροφορίαι διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ δολοφόνου τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου, αἱ ὁποῖαι ἀνέφεραν ὅτι οὗτος ἔφερε διάστικτα ἐπὶ τοῦ βραχίονος ὡρισμένα ἀρχικὰ τῆς μακεδονικῆς ἐπαναστατικῆς ὀργανώσεως, ἡ βουλγαρικὴ ἀστυνομία ἤρχισεν ἀμέσως ἀνακρίσεις, ὅπως ἐξακριβώσῃ ἂν ὁ δολοφόνος ἀνῆκεν εἰς τοὺς κύκλους τῆς διαλυθείσης πρό τινων μηνῶν ἐπαναστατικῆς μακεδονικῆς ὀργανώσεως. Αἱ πληροφορίαι αἱ περισυλλεγεῖσαι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διεβιβάσθησαν εἰς τὰς ἀστυνομίας Βελιγραδίου καὶ Παρισίων πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου των καὶ ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος τοῦ δολοφόνου. Αἱ ἔρευναι τῆς βουλγαρικῆς ἀστυνομίας πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην συνεχίζονται.

ΑΡΘΡΟΝ ΑΓΓΛΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΛΟΓΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥ κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Τὸ ἀγγλικὸν πολιτικὸν περιοδικὸν «Ἀγγλικὴ Ἐπιθεώρησις» δημοσιεύει εἰς τὸ ἐξωτερικόν της δελτίον τοῦ τεύχους τοῦ Ὀκτωβρίου ἄρθρον τοῦ διαπρεποῦς δημοσιολόγου της Sir Charles Petrie ὑπὸ τὸν τίτλον «Βενιζέλος καὶ Ἑλλάς».

«Εἶνε καιρὸς πλέον —γράφει ὁ Ἄγγλος ἀρθρογράφος— νὰ γίνῃ εὐρέως γνωστὸν τὸ «ξεσκέπασμα» τοῦ Βενιζέλου. Ὁ ἐκπεσὼν εἰς τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν πολιτικὸς αὐτὸς δὲν φθάνει ποτὲ εἰς τὴν Ἀγγλίαν χωρὶς ὁ λαϊκὸς τύπος ν' ἀναφέρῃ περὶ αὐτοῦ ὡς περὶ ἀνθρώπου ὅστις προσέφερε κατὰ τὸν πόλεμον μεγίστας ὑπηρεσίας εἰς τοὺς συμμάχους. Ἐὰν τοῦτο εἶνε ἀληθὲς ἢ οὔ (ὅπερ εἶνε λίαν συζητήσιμον) εἶνε ἐκτὸς θέματος, διότι οὗτος καθήκοντα εἶχεν οὐχὶ ἀπέναντι τῶν συμμάχων, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἰδίους αὐτοῦ συμπατριώτας, τοὺς ὁποίους ἐπρόδωσε καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῶν ὁποίων ἠγνόησεν, ἐφ' ὅσον αὗται ἦλθον εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὰς ἰδικάς του. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Βενιζέλος ἐπραγματοποίησε διὰ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν μακρὰν πολιτικήν του σταδιοδρομίαν εἶνε ὅτι κατέστρεψε τὸ ἔργον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α' καὶ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, μὲ τὸ ἀποτέλεσμα ὅτι ἡ Ἑλλὰς σήμερον ὑπολογίζεται εἰς τὸν κόσμον ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅσον ὑπελογίζετο πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν.

»Οἱ μὴ φειδόμενοι ἐπαίνων σήμερον διὰ τὸν «Μέγαν Κρῆτα» εὐκόλως λησμονοῦν ὅτι οὗτος δὲν ἐδίστασε νὰ χρησιμοποιήσῃ ξένα στρατεύματα κατὰ τοῦ Βασιλέως του καὶ ὅτι, ὅταν ὁ Βασιλεὺς αὐτὸς ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ, ὁ Βενιζέλος σκληρότατα ἠρνήθη νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Κωνσταντίνου καὶ διάδοχόν του ἐπὶ τοῦ θρόνου νὰ ὑψώσῃ μεσίστιον τὴν σημαίαν εἰς τὰ ἀνάκτορά του. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καθ' ὅλον τὸ πολιτικόν του στάδιον οὗτος κατέγινεν εἰς ραδιουργίας πλησίον τῶν Δυνάμεων πρὸς προαγωγὴν τῶν ἰδίων αὐτοῦ συμφερόντων, μία δὲ ἐκ τῶν συνεπειῶν τῆς τακτικῆς, ἣν ἠκολούθησεν, ὑπῆρξεν ὅτι κατὰ τὸ 1922 ἡ Μεγάλη Βρεταννία μικροῦ δεῖν περιεπλέκετο εἰς πόλεμον μετὰ τῆς Τουρκίας.»

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

Ο κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΘΑ ΟΜΙΛΗΣΗ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΕΝ ΤΗ ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΙΣ ΘΑ ΚΑΘΟΡΙΣΗ ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΕΛΙΚΩΣ ΤΗΝ ΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ

Η ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΕΠΕΛΘΟΥΣΗΣ ΛΥΣΕΩΣ

Πληροφορούμεθα, ὅτι εἶνε πολὺ πιθανὸν ὁ κ. Πρωθυπουργὸς νὰ εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως διὰ τὴν Προεδρικὴν ἐκλογὴν, τῆς προσεχοῦς Παρασκευῆς, νὰ ὁμιλήσῃ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία, διὰ τῆς ἐπανεκλογῆς τοῦ κ. Ζαΐμη, εἰσέρχεται εἰς περίοδον ὁμαλῆς ἐξελίξεως.

Θὰ τονίσῃ ἀκόμη ὁ κ. Πρωθυπουργὸς, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀναμένει τὸν τερματισμὸν τῆς ἀποχῆς τῶν κομμάτων τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ἐκ τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς, ἵνα οὕτω, διὰ τῆς κανονικῆς λειτουργίας τοῦ κοινοβουλίου, ὁλοκληρωθῇ ἡ ἀποκατάστασις τῆς ὁμαλότητος.

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς θὰ ἐπαναλάβῃ τὰς διὰ τοῦ σημειώματός του πρὸς τὴν Ἀντιπολίτευσιν δοθείσας διαβεβαιώσεις διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς κανονικῆς διεξαγωγῆς τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐργασιῶν.

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΤΣΑΛΔΑΡΗ — ΜΕΤΑΞΑ

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς συνηντήθη χθὲς τὴν μεσημβρίαν μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἐλευθεροφρόνων κ. Μεταξᾶ. Ἡ ἐπακολουθήσασα συνομιλία παρετάθη σχεδὸν ἐπὶ δίωρον, ἐγένετο δὲ κατ' αὐτὴν ἀνταλλαγὴ γνωμῶν ἐπὶ τῆς ὅλης πολιτικῆς καταστάσεως.

Ὁ κ. Μεταξᾶς, κατὰ τὰς γενομένας ἀνακοινώσεις, ἐνέμεινεν εἰς τὰς γνωστὰς ἀπόψεις του, ὅσον ἀφορᾷ τὰ μέσα ἐκκαθαρίσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ προβλήματος καὶ κατὰ συνέπειαν διετήρησεν ἀπόλυτον ἐπιφύλαξιν ὡς πρὸς τὴν ἀκολουθουμένην ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως πολιτικήν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν προεδρικὴν ἐκλογὴν, ὁ κ. Μεταξᾶς ἐδήλωσε πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν ὅτι αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι του, εἰς σύσκεψιν, θ' ἀποφασίσουν περὶ τῆς ψήφου του.

Θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι θὰ ψηφίσουν τὸν κ. Ζαΐμην, μὲ τὴν ἐρμηνευτικὴν ὅμως δήλωσιν, ὅτι ἡ ψῆφός των αὕτη δὲν ἔχει καὶ τὴν ἔννοιαν ἐπιδοκιμασίας τῆς κυβερνητικῆς ἐπὶ τοῦ ὅλου πολιτικοῦ ζητήματος κατευθύνσεως.

Η ΣΥΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ

Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως θὰ συνέλθουν ἐντὸς τῆς ἡμέρας εἰς προκαταρκτικὴν σύσκεψιν διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς στάσεως αὐτῆς κατὰ τὴν προεδρικὴν ἐκλογήν.

Ὁριστικαί, πάντως, ἀποφάσεις θὰ ληφθοῦν μετὰ προηγουμένας ἰδιαιτέρας συσκέψεις τῶν κομμάτων τοῦ Συνασπισμοῦ.

Συζητοῦνται διάφοροι λύσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων νὰ προσέλθουν εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ὅλα τὰ κοινοβουλευτικὰ μέλη τῆς Ἀντιπολιτεύσεως καὶ νὰ ρίψουν ἐνιαίως λευκὰ ψηφοδέλτια μὲ δηλώσεις τῶν ἀρχηγῶν ὅτι ἡ τοιαύτη ψῆφος ἔχει τὴν ἔννοιαν διαμαρτυρίας διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ζαΐμη ὑπογραφὴν καὶ δημοσίευσιν τῶν δύο νόμων.

Κατὰ τὴν ἑτέραν λύσιν, θὰ μετάσχουν τῆς συνεδριάσεως μόνον οἱ ἀρχηγοὶ καὶ οἱ ἀντιπολιτευόμενοι γερουσιασταί, ἵνα ὑπάρξῃ ἡ ἀπαιτουμένη ἐκ τοῦ Συντάγματος διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ψηφοφορίας ἀπαρτία τῶν 3)5 τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῆς Βουλῆς καὶ Γερουσίας. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν πάλιν αὐτὴν θὰ ρίψουν λευκὰ ψηφοδέλτια.

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΣ ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς, ἐρωτηθεὶς σχετικῶς, ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἔχει ὑπ' ὄψιν του νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν ἀναχηματισμὸν τῆς Κυβερνήσεως, εἰς ἀποφάσεις ὅμως ἐν προκειμένῳ θὰ προέλθῃ μόνον μετὰ τὴν προεδρικὴν ἐκλογήν.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΜΕΤΑΞΑ

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἐλευθεροφρόνων κ. Μεταξᾶς προέβη χθὲς τὴν ἑσπέραν εἰς τὰς ἑξῆς δηλώσεις:

«Ἐπειδὴ εἰς τὰς ἀπογευματινὰς ἐφημερίδας ἐδημοσιεύθησαν πληροφορίαι, μὴ ἀνταποκρινόμεναι πρὸς τὴν πραγματικότητα, θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ τονίσω καὶ πάλιν, ὅτι κατὰ τὴν συνομιλίαν μου μετὰ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, τοῦ ἐτόνισα ὅτι ἀποδοκιμάζω ἀπολύτως τὴν πολιτικὴν τῶν συγενοήσεων. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς προεδρικῆς ἐκλογῆς, τοῦ ἐδήλωσα ὅτι θ' ἀποφασίσω, ἀφοῦ προηγουμένως συγκαλέσω τοὺς φίλους μου καὶ ὅτι πάντως, ἐὰν θὰ καταλήξωμεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ψηφίσωμεν ὑπὲρ τοῦ κ. Ζαΐμη, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζω ἀκόμη, ἡ ψῆφος μας αὕτη οὐδόλως θὰ σημαίνῃ ἔγκρισιν τῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως.

»Θεωρῶ ἀδύνατον ὁ κ. Πρωθυπουργὸς νὰ εἴπεν ὅσα ἀνεγράφοντο χθές.

»Ἡ ἐπιτευχθεῖσα ἄλλως τε συνεννόησις δὲν εἶνε παρὰ ἀποδοχὴ τῶν ἀξιώσεων, τὰς ὁποίας ἀρχῆθεν ἔθεσεν ὁ κ. Βενιζέλος μετὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Συνασπισμοῦ. Διότι ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει ὅτι τὸ μόνον οὐσιαστικὸν ἀντικείμενον τῶν παζαρευμάτων ἦτο ὁ ἐκλογικὸς νόμος, τὸν Φιλελευθέρων ἐπιδιωκόντων νὰ παραμείνῃ ἐν ἰσχύϊ ὁ ἐκλογικὸς νόμος τῆς στενῆς περιφερείας, τὸν ὁποῖον κατεσκεύασεν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1922 πρὸς κατοχύρωσιν τῶν ἐκλογικῶν συμφερόντων των.

»Τοῦτο δὲ καὶ ἐπέτυχον ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν διὰ τῆς γενομένης συνεννοήσεως. Καὶ ὅπως ἦτο φυσικόν, μετὰ τὰ ἐπιτευχθέντα, ὁ κ. Βενιζέλος ὄχι μόνον ἐγκατέλειψε τὴν ἰδέαν ἰδίας ὑποψηφιότητος διὰ τὸ προεδρικὸν ἀξίωμα, ἀλλὰ καὶ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ συντρέξῃ μετὰ τῶν φίλων του εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἀπαραιτήτου ἀπαρτίας διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου».

ΟΙ ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΙ

ΧΑΝΙΑ, 14. (Τοῦ ἀπεσταλμένου μας). — Παρὰ τὴν καταβαλλομένην προσπάθειαν ὅπως ἐμφανισθῇ ἡ πρωτοβουλία τῶν 17 γερουσιαστῶν ὡς γενομένη ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, δύναμαι νὰ γνωρίζω ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς ὅτι αὕτη ἐγένετο ἐν πλήρει γνώσει καὶ ἐπινεύσει αὐτῆς. Ὁ κ. Βενιζέλος εἶχεν ἐνημερωθῇ περὶ τῆς πρωτοβουλίας ὑπὸ τοῦ κ. Σοφούλη κατὰ τὴν τελευταίαν ἀφιξίν τούτου εἰς Χανιά. Δύναμαι ἐπίσης νὰ γνωρίζω ὅτι ἡ ἐπελθοῦσα συμφωνία ἱκανοποίησε τοὺς κύκλους τῶν Χανίων, διότι ἐνῷ ἀποσοβῇ τὰς ἀπολύτως ἀνεπιθυμήτους ἐκλογάς, ἀφίνει τὸν κ. Βενιζέλον ἐλεύθερον νὰ ὁμιλῇ περὶ μὴ ἱκανοποιήσεώς του ἐπὶ τῶν λοιπῶν προσωπικῶν ζητημάτων. Ὑπάρχουν μάλιστα οἱ χαρακτηρίζοντες τὴν λύσιν ὡς ἐξουδετεροῦσαν τὰ γενόμενα μέχρι τοῦδε σφάλματα ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἅτινα, ὡς λέγουν, ἐκινδύνευον νὰ παρασύρουν τοὺς Φιλελευθέρους εἰς ἀσφαλῆ ἐκλογικὴν ἥτταν.

Ἐνταῦθα ὑπάρχουν πληροφορίαι, ὅτι ἐκτὸς τῶν 17 γερουσιαστῶν ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἑπτὰ θεωροῦνται ἀντιπολιτευόμενοι, θὰ ψηφίσουν ἐπίσης πιθανώτατα τὸν κ. Ζαΐμην καὶ ἄλλοι 8—10 ἀντιπολιτευόμενοι γερουσιασταί. Ὁ κ. Βενιζέλος δὲν ἐγνώριζε μέχρι σήμερον ὅτι οἱ Καφανταρικοί καὶ οἱ Παπαναστασιακοὶ θὰ ψηφίσουν τὸν κ. Ζαΐμην. Πάντως ὅσοι Φιλελεύθεροι παραστοῦν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς ἐκλογῆς, ἵνα ἐξασφαλισθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος προβλεπομένη ἀπαρτία τῶν 3)5 τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν βουλευτῶν καὶ γερουσιαστῶν, θὰ ρίψουν λευκὰ ψηφοδέλτια.

Περὶ διακοπῆς τῆς γενικωτέρας ἀποχῆς τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀπὸ τὰς ἐργασίας τῆς Βουλῆς, δὲν ἐλήφθη εἰσέτι ἀπόφασις. Ἐν τούτοις πληροφοροῦμαι, ὅτι ἂν ὁ κ. Τσαλδάρης, ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, προβῇ ἐν τῇ Βουλῇ εἰς δηλώσεις παρεχούσας κάποιαν ἱκανοποίησιν, θὰ ἀποφασισθῇ ἡ διακοπὴ τῆς ἀποχῆς.

ΤΑ ΗΘΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΧΑΝΙΑ, 14. (Τοῦ ἀπεσταλμένου μας).— Ἀφιχθέντες ἐπεσκέφθησαν τὸν κ. Βενιζέλον οἱ βουλευταὶ κ.κ. Λεβαντῆς, Τζουρίδης, Πιαλόγλου, Ἰμπραὴμ καὶ Ἀσκούτσης. Ἡ κρατοῦσα εἰς τοὺς ἐνταῦθα Φιλελευθέρους ἐντύπωσις εἶνε ὅτι ἡ γενομένη συμφωνία δὲν λύει τὸ πολιτικὸν ζήτημα καθ' ὅσον τὰ ἐπίμαχα ἠθικὰ ζητήματα παραμένουν ἐκκρεμῆ. Ἐκφράζεται ἡ ἐλπὶς ὅτι ὁ κ. Τσαλδάρης θὰ χωρήσῃ εἰς τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τῶν λοιπῶν ὅρων τοῦ Συνασπισμοῦ, διευκολύνων τὴν ἄρσιν τῆς ἀποχῆς. Σχετικῶς μὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας πληροφορεῖται ὅτι εἰς τὴν συνεδρίασιν θὰ προσέλθουν οἱ Φιλελεύθεροι γερουσιασταὶ καὶ μόνον ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη θὰ προσέλθουν καὶ τινες βουλευταὶ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ τῶν 3)5 διὰ νὰ ἀποτελεσθῇ ἀπαρτία.

Η ΑΥΤΟΝΟΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ Τ. Τ. Τ.

ΤΑ ΔΥΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ

Ὁ ὑφυπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας συνειργάσθη χθὲς μετὰ τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ ὑπουργείου διὰ τὴν τελικὴν διατύπωσιν τοῦ νομοσχεδίου περὶ αὐτονομήσεως τῶν ΤΤΤ, τὸ ὁποῖον θὰ κατατεθῇ εἰς τὴν Βουλὴν τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.

Διὰ τοῦ νομοσχεδίου συνιστᾶται 15μελὲς συμβούλιον διὰ τὴν διοίκησιν τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ΤΤΤ. Δι' ἑτέρας διατάξεως προβλέπεται ἡ καθιέρωσις πενταετοῦς προγράμματος δράσεως, κατασκευῆς δικτύου συγκοινωνιῶν, τελειοτάτων ἐγκαταστάσεων κλπ.

Σχετικῶς πρὸς τὰ γραφέντα χθὲς εἰς τὰς ἐφημερίδας διὰ τὸ αὐτὸ ζήτημα, ἀνεκοινώθη ἐκ τοῦ ὑπουργείου Συγκοινωνίας ὅτι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ δὲν ἐγνώσθη ἐὰν κατηρτίσθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν νομοσχέδιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ὑπηρεσία τῶν ΤΤΤ γίνεται νομικὸν πρόσωπον.

«Τὸ ἀληθὲς εἶνε — συνεχίζει τὸ ἀνακοινωθὲν — ὅτι ὁ ὑφυπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας, ἐντὸς τῶν προγραμματικῶν δηλώσεων τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, πρὸ πολλοῦ παρεσκεύασε ἐργασίαν αὐτονομήσεως τῶν ΤΤΤ, ὡς μέσου ἀναγκαιοῦντος πρὸς διοικητικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἀνόρθωσιν αὐτοῦ καὶ λυσιτελεστέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν κοινωνικῶν συμφερόντων, συμφώνως καὶ πρὸς τὸ παράδειγμα πασῶν σχεδὸν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Τ.Τ.Τ. ὑπηρεσιῶν.

Πρὸς τοῦτο συνεστήθη μικτὴ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν δύο ὑπουργείων διὰ νὰ ἀποφασθῇ ἐπὶ τοῦ σχεδίου αὐτονομήσεως τοῦ καταρτισθέντος ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ΤΤΤ.

Τὰ ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν μέλη τῆς ἐπιτροπῆς χθὲς διὰ πρώτην φορὰν συνῆλθον εἰς κοινὴν συνεδρίασιν μετὰ τῶν συναδέλφων των τοῦ ὑπουργείου Συγκοινωνίας, ἡ δὲ ἀντιμετωπιζομένη μορφὴ αὐτονομήσεως, ἥτις θὰ δοθῇ εἰς τὰ ΤΤΤ, εἶνε ἡ ἐντελῶς κρατικοῦ ὀργανισμοῦ μὲ ἰδιότυπον διοικητικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ μὲ χωριστὸν προϋπολογισμόν.

Πλὴν τῶν τεχνικῶν ὅρων τῆς τοιαύτης ὀργανώσεως οὐδεμίαν ἄλλην διάταξιν περιλαμβάνει τὸ νομοσχέδιον, εἶνε δὲ ἀνακριβῆ τὰ γραφέντα ὅσον ἀφορᾷ τὴν διαβάθμισιν ὑπαλλήλων ἄλλων κλάδων καὶ τὰς αὐξήσεις τελῶν, ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ παύσῃ ἡ